

ningen er det saaledes, at paa de Steder, hvor man savner Jernbaner — det gælder ikke mindst de Egne ovre i Jylland, som berøres af dette Jernbaneforslag —, længes baade store og smaa Landbrugere, baade Husmænd og Gaardmænd efter den Tid, da det kan meddeles her fra Rigsdagen, at nu er endelig deres Ønske om at faa den Jernbane, som de i saa høj Grad trænger til, blevet opfyldt, den Jernbane, som skal bidrage til at skaffe bedre økonomiske Forhold for Egnens Befolkning, som derfor maa siges i høj Grad at have samfundsmæssig Interesse, og som derfor heller ikke kan fejles væk med nogle flotte Bemærkninger om, at man ikke mener i for høj Grad at skulle beskæftige sig med disse Spørgsmaal. Disse Privatbaneanlæg har den allerstørste Betydning, og jeg tror, at man ogsaa her i dette Ting vil forstaa at værdsætte dette under Sagens videre Behandling.

Der blev endvidere fra flere Sider, baade fra Venstres og fra Højres Side, talt om, at Statsbanerne skulde betale sig. Man kunde jo lige saa godt kræve, at Privatbanerne skulde betale sig. Men nu er det dog saadan, at saavel Amtsraadene som Sogneraadene og Byraadene, naar de tegner sig for Garantisummer eller tager Aktier i de paagældende Privatbaneanlæg, er fuldt vel vidende om, at det er meget usandsynligt, at de nogen Sinde faar i alt Fald den fulde Rente af det Beløb, som anbringes i disse Baner. Der er ikke ret mange Privatbaner, som giver 4 pCt. Udbytte. Omkring 2 pCt. er vistnok det almindelige; det regner man vistnok for en ret god Forrentning af Privatbaneanlæg. Og naar Amtsraad og Byraad og Sogneraad gaar med til at anbringe Penge deri til Trods for, at de ved, at de ikke faar synderligt Udbytte af Pengene, er det selvfølgelig, fordi de erkender, at disse Baner har en saa overordentlig stor Betydning for de vedkommende Egenes hele økonomiske Trivsel, at man ikke nærer Betænkelighed ved at tage det Rentetab, man faar. Den samme Betragtning kan man gøre gældende overfor Statsbanerne. Ved at Staten anbringer Penge i Statsbanerne har den erkendt, at den har en Forpligtelse til at tage sig af denne Sag — selv om man ikke har Garanti for, at man faar Pengene forrentet —, fordi det paa saa mange Omraader spiller en overordentlig vigtig Rolle, at man har gode Færdighedsforbindelser. Det har jo den største Betydning for Erhvervslivet her i Landet, og jeg tror ikke — jeg kan naturligvis

ikke vide det —, men jeg tror ikke, den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti talte med noget Mandat for Industrien, naar han i Gaar stod her og krævede Takstforhøjelse. Jeg tror i alt Fald, at det kun er en lille Part af Industrien, som bliver begejstret for at faa Takstforhøjelse. Jeg tror ikke heller, at det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen) var berettiget til paa det store og det lille Landbrugs Vegne at kræve Takstforhøjelse. Det gjorde han heller ikke, han udtalte sig nærmest paa egne Vegne. Men den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti gav det dog Udseende af, at han her talte paa Industriens Vegne, naar han krævede, at der skulde foretages en Forhøjelse af Taksterne. Jeg tror ikke, at der ude omkring i Landet føles nogen Trang i den Retning. Jeg tror, at den Varefordyrelse, som er en Følge af Skibredernes Fragtforhøjelser, er tilstrækkelig i Øjeblikket. Jeg tror ikke, det ude i Landet ønskes, at Statsbanerne skal være med til at fremkalde en Varefordyrelse ved at forhøje deres Takster, og derfor vil jeg henstille til Regeringen, at den fortsætter ad den Vej, den har været inde paa med sin Beskatning. Jeg kan godt forstaa, at de, som skal svare de store Skatter, Halveller Helmillionærerne, hellere vilde have, at en Del af det, de nu maa udrede gennem den direkte Beskatning, blev væltet over paa den almindelige Befolkning gennem en Takstforhøjelse. De Bestræbelser er kendte fra konservativ Side. De er ikke blevet ændret ved, at Partiet kom til at hedde Folkeparti. De er kendte fra Højre; det er den gamle Historie, der gaar igen fra den Gang, der blev sagt oppe i det andet høje Ting under en Behandling af de indirekte Skatter, at de er saa dejlige: man kan plukke Gaasen, uden at den skriger. Jeg venter og haaber, at den nuværende Regering vil følge den Vej, man er inde paa med Hensyn til Beskatningsforholdene i Øjeblikket. Jeg tror, den er ganske fortrinlig, og jeg har faaet dette yderligere bestyrket ved at høre, hvordan de skriger, hvem Skatten har ramt. Lad dem blot blive ved med at skriges, jeg tror saa sandt ikke, der sker nogen Skade derved.

Ferdinand Nielsen: Det ærede Medlem fra Holstebro (Mølgaard-Nielsen) bragte den højtærede Trafikminister en Tak, fordi han havde forelagt Forslaget om Anlæg af en Jernbane fra Videbæk over Vildbjerg—Aulum til Skive. Jeg vil slutte mig til denne Tak. Det er mit